

„Torej poskusi enkrat.“

„Ne gré, se tako bojim očeta, da vpríčo njega ne morem ziniti ne besedice ustavljanja.“

„Veš kaj? Povej Čepu prosto in odkritoserčno resnico pod nos. Reci mu, da ga ne moreš viditi, da se ti gnjusi, kakor hrastova žaba, da ga čertiš in zaničuješ iz globočine serca, da mu boš še pred poroko izkopala oči in da ga boš po poroki goljufala pri vsaki prigodbi; reci mu, da boš.....“

„Oh, to vse nič ni, ker pri vsem tem bi on očetu me tožil in potlej bi morala, sirota! dvakrat poplačati in nič ne bi pomagalo. Edino sredstvo, odkrižati se njega, bi bilo....“

„Edino sredstvo? Govori, katero?“

„Bi bilo, ko bi Čep....“

„Čuj!“ — jo hipoma ustavi Osip — „nekdo gré v našo klet.“

„Joh meni! Po meni je!“

„Le berzo za uni sodec; že ključ rožlja.“ (Dal. sl.)

Sreče zvonček.

Po Seidl-nu poslovenil France Zakrajšek.

Pred sebe k smertni postelji pokliče kralj sinú
In primši ga za roke svoj tron pokaže mu:
„Moj sin — mu rahlo reče — glej! to ti zapustim;
Al dobro prej zapomni, kar zdaj ti govorim!“

„Ti meniš pač, da zemlja vesolja dom je nam;
Moj sin! ni taka, ugasni že zdaj lažnjivi plam.
Nezgod je mera vedro; al sreče kaplja, znaj!
Od sto jaz komaj veder dve kaplji dam nazaj.“

To reče kralj in umerje. — Razumel sin ga ni,
Ker svet ta raj pomladni, poln rož se njemu zdí;
Smehlja se na prestolu, češ, skazal jasno bo,
Kak prazne te besede in neresnične so.

In ravno nad dvorano, kjer sklepe kuje smel,
Kjer spi in pri obedih gostuje se vesel,
Nad streho glasen zvonček obesit dá ohol,
Ki zazvoni, ko rahlo za verv le prime zdol.

Potegnil pa jo bode (deželi to pové)
Vsakikrat, ko srečno, prav srečno bo sercé;
In permaruha! misli, še dan ne bode všel,
Da zvon po vsej pravici bi ta ne dal glasú.

In dan za dnevom sije, na čelu rožni žar;
Al ko se zvečerijo, vesolja nič ni kar;
Po vervi sega večkrat, ako se mu svetí —
Presune pa ga nekaj, ne tika se vervi.

Enkrat vtopljen v slasti prijateljstva gré tjè:
„Naj zvejo vsi, zakliče, kak srečno je sarcé!“
Kar sluga, glej! prisopljé v očesih vès solzav:
„Oj zvedi, tvoj prijatelj te je — te je izdal!“

Enkrat se vstopi k vervi ljubezni vès pijan:
„To moram oznaniti, oj sreča! srečni dan!“
Kar bleđi pôsel pride, ki zbečan dé in plah:
„Gospod, ni več zvestobe, tud' kralje bodi strah!“

To zguba ni velika; saj kralj je slavnoznán,
Denarja ima na kupe in pa mogočno dlan,
Še ima cvetne polja in paš zeleni tlak,
Pri svojih pridne roke, nad sabo Božji zrak!

Naslonjen kralj na okno dolj gleda, sém ter tjè
Misleč: „Te hiše, sela so v meni srečne vse!“
Tù zdetja unet zvonit on hoče, kar — oj strah!
Se ljudstvo not udere, pred-nj se verže v prah:

„Gospod, al vidiš unkraj požar in dim puhteč?
Goré kolibe naše, blešči sosedni meč!“

„Ha, roparji prederzni!“ serdito kralj ceptá,
Ter sablja, ne pa zvonček, nad vrage zarožljá.

Že sivolas prihaja in slab od žalosti,
Na strehi hiše svoje pa — zvonček le molčí.
Če tud' ga kdaj uname vesolja hipni zor,
Obešenega zvončka se več ne spomni skor.

Al ko umiraje starček sloni ob stolu tih,

Pred oknom, čuj! odmeva zdaj jok in bridki zdih.

„Čmu to? — prijatla vpraša — povej mi, o povej!“

„Pustiš jih, oče mili, — tvoj ljud je dolj, poglej!“

„Le not! — Tedaj me ljub'jo? Prijazni so mi b'li?“

„Za tvoje bi življenje razlili svojo kri!“

In rahlo že se trudi v dvorano star in mlad,

Da slehern blagoslovi, ga vidi še enkrat.

„Kaj? ljub'te me, otroci?“ „Da!“ priča solzni mig;

To vidiš kralj se dvigne, smehlja se ko svetnik,

Pogled oberne k Bogu, po vervi seže nem,

In žvenk! — zazvoni vprvo — ter obledi potem.

Dopisi.

Iz Zagreba 2. nov. A. K. — Dušni dan opominja ljudi mrtvih rojakov znancev in prijateljev, naj živi človek še tako nečimerno; kadar zasliši milo peti zvon, se spomni vernih duš, se zavé ter pomisli: tudi meni, kadar mi bodo trohnele kosti v hladnem grobu, bodo zvonili, kakor zvonijo danes našim prednikom. Po mestih imajo navado, kititi grobove in prižigati luči mrtvim žlahtnikom. Malokteri grob je brez luči, in če je kateri, se lahko vé, da nima žive duše na svetu, ktera bi se ga spomnila in zmolila en oče naš za njegovo dušo. Z žalostjo je zapazil v pretečenih letih marsikteri rodoljub, da spominek slavnega pesnika St. Vraza in pa spominek 29. julija 1845 od madžarske sile pobitih domorodcev v tami žaluje, v tem, ko so drugi grobovi sijajno razsvitljeni. Ali kako se je letos vse spremenilo! Silna gnječa ljudstva se je terla okoli omenjenih spomenikov ter je občudovala krasne naprave tu in tam. Trobojne lučice so migljale na grobu padših žrtev, baklje so bile nasajene na vsakem kraju, tudi črne zastave, in transparent se je svetil z napisom: „Padšim na uspomenu od mladeži zagrebačke“. Na grobu spijoči lev je bil prepleten s trobarvnimi traki in dragocenimi venci. Gerb horvatsko-slavonsko-dalmatinski pod ogersko krono je povikšaval napravo. Ravno tako nališpan je bil Vrazov grob; genij je deržal nad grobom okinčano liro in napis se je glasil: „Posvetjeno od hrvatske mladeži. Vidilo se je tudi tukaj, da počimlje horvatska mladež čedalje bolj spoštovati zasluge svojih prednikov in mučenikov narodnosti.

Na Reki 30. okt. — Gospod dopisnik iz Kastve me je v 40. broji „Novic“ ostro zavernil, da priimek „žvižgavec“ na noben način kastavskemu vinu se ne prispodobi, zato ker se nekatere kastavske vina drago prodajajo itd. — Na to gospodu dopisniku in vsem bravcom „Novic“ odgovorim, da nisem mislil kastavskih vin v svojem sestavku obrekovati, in da moj namen nikoli ni bil, koga očitno razžaliti, ker vselej rad dam vsakemu svoje. Priimka pa, ktereга sem gori omenil, nisem jez v svoji glavi skoval, ampak sem ga od Rečanov večkrat slišal. Zakaj to? ne vém; menda zato, ker so kastavske vina, čeravno na nekterih krajih dobre, od reškega vina vendar slabejše, in ker naše vinske mušice le za „domačim“ vinom gibljejo, akoravno je tujega dobrega za nižjo ceno dobiti. Saj marburškemu, ptujskemu, posebno pa haložkemu vinu tudi ni prigovora, ki bi se z najboljšim kastavskim sporediti moglo; al Rečanom le „domače“ bolj diši in zato so ga tudi „zelenec“ imenovali. Pa mislim, da mi zato noben Marburžčan, Ptujčan ali Haložan ni zameril, ako je moj sostavek v „Novicah“ bral. Tedaj brez zamere! O. Grajski.

Iz Goriškega 27. okt. Močno nas veseli delavna ljubezen naših pisavcov, s katero naši mladini mikavnega in podučivnega berila pripravljajo. Ker pa kak (sicer učen) zlasti severnih pisavcov marsikrat „starec-ci, sivec-ci, baba-e, babel-e“ itd. zapiše, Vas preljuje „Novice“ lepo prosimo, nesite našo mило prošnjo onim č. gg. pisateljem, ki so dozdaj pisali, kakor se jim je prileglo, da bi odslej (po izgledu rajnega Vertovca in drugih) lepe častite besede „stari očetje“, „stari možje“, „stare žene ma-